

ψυχῆς τοῦ κ. Τρικούπη ὡς ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν ἢ ἐπὶ τῆς συνειδήσεως τῶν ἀρχιφυλάκων ; Διόλου. Ὁ κ. Τρικούπη θὰ ἐξακολουθῆ νὰ ὀμιλῆ περὶ ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ οἱ ἀρχιφύλακες τοῦ κ. Τρικούπη θὰ φοροῦν σ' τὸ ξύλο τοὺς δυστυχεῖς φυλακισμένους. Καὶ ἡμεῖς θὰ ἐξακολουθοῦμεν νὰ διαμχοτυρώμεθα, παρηγοροῦντες πλατωνικῶς τὰ θύματα.

Μεταξὺ τοῦ Δ. Τσοίτσα, κληρονόμου τοῦ μακαρίτου Τσοίτσα καὶ ἰδιωκτικῆς τῆς μεγαλοπρεποῦς οἰκίας ἐπὶ τῶν Ὀδῶν Πανεπιστημίου καὶ Ἀκαδημίας—πρῶην Λυκείου Ἀνωτωνιάδου—ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐπιτρόπων τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀφ' ἑτέρου, ὑφίσταται ἀπὸ τινος μονομαχία.

Ὁ κ. Τσοίτσας διήρσε τὸ μέγα τετραγωνικὸν οἰκόπεδόν του εἰς δύο καὶ ἔταμε μίαν νέαν ὁδὸν, ἣν ἐδώρσε τῷ δημοσίῳ, ἔταμε δὲ καὶ μίαν ἄλλην, ἣτις ὅμως καταλήγει εἰς τὸ κιγκλιδωτὸν περιβόλιον ὀπισθεν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. Ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς πόλεως τὸ περιβόλιον αὐτὸ φέρεται ὡς πλατεῖα. Ἄλλ' οἱ Ἐπίτροποι καὶ οἱ ἱερεῖς τὸ ἐκιγκλίδωσαν καὶ περιώρισαν οὕτω ἐν πρατινάδα καὶ δένδροις τὸ τοξοειδὲς ἱερὸν τοῦ Ναοῦ. Ὁ Τσοίτσας θέλει νὰ κάμῃ δρόμον, καταδαφίζων ἕνα τοῖχον, ἀποτελοῦντα τῶρα πλευρὰν τοῦ περιβολιοῦ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἄφινον οἱ ἐπίτροποι ἀπεφάσισε νὰ οἰκοδομήσῃ, ρίπτων τὸν τοῖχον, τοῦθ' ὅπερ θὰ κατέληγεν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ χθὲς οἱ ἱερεῖς, οἱ ἐπίτροποι καὶ πολλοὶ πιστοὶ συνενωθέντες ἐν ἀλαλαγμοῖς, ἐν φωναῖς, ἐν ἀφορισμοῖς, ἐν λιθοβολισμοῖς ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμποδίσωσιν. Ὁ Διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας φάσας ἐγκαίρως διέλυσε τὴν συνεδρίασιν καὶ διέταξε ν' ἀναβληθῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ οἰκοδομή. Σημειωτέον ὅτι ἡ οἰκοδομή ἐγένετο ἐγγράφῳ ἀδεία τοῦ Διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας. Βλέπετε ὅτι φωνὴ λαοῦ φωνὴ

Διευθυντοῦ. Εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ δὲν ἀναμιγνύομεθα συνήθως. Ἀλλὰ ἐδῶ πρόκειται μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, μεταξὺ ἐπιτρόπων καὶ νόμου. Διατί νὰ δοθῆ ἡ ἀδεία εἰς τὸν Τσοίτσα νὰ κτίσῃ ; Διατί νὰ ἐμποδίζηται τῶρα ἀπὸ νὰ κτίσῃ ; Ἄν θέλουν δὲ οἱ κύριοι ἐπίτροποι ν' ἀκούσουν τὴν γνώμην μας, ἡ γνώμη μας εἶνε αὕτη : ἀγαπῶμεν τὰ δένδρα, τὴν χλόην, τὴν πρασινάδα ἄλλ' ἀγαπῶμεν συγχρόνως καὶ τοὺς Ἀμερικανούς. Τὸ ἀνοίγειν δρόμον μᾶς φαίνεται πρᾶγμα καλόν, πρᾶγμα προοδευτικόν. Καὶ ὅταν ὁ δρόμος αὐτὸς πηγαίη εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ πρᾶγμα μᾶς φαίνεται ἀκόμη καλλίτερον. Εἰς τὴν θρησκευτικὴν των συνείδησιν δὲν ἐπεμβαίνομεν λέγομεν μόνον τὴν γνώμην μας.

Ἄγνώστῳ ποιητῇ. — Ἐλήφθησαν, ἐλήφθησαν, καὶ εἶθε μὴν ἐλαμβάνοντο !

ΠΗΛΟΔΡΟΜΙΟΝ

Τί κόσμος, τί ὄχλοβὴ ἴστων Φαληρέα κάτου
τί ἄμαξαις καὶ τί ἵππεῖς, τί ἄλογα βαρβάτα,
τί ὄμορφαῖς, τί ἀσχημαῖς ἴστων ἀκροθαλασσῶ του,
καὶ τί γεράματα μαζῇ μὲ ροδισμένα νηῆτα,
τί πρόσωπα ἀλλόκοτα καὶ τί ποικίλαις γλώσσαις,
Γαλλίδες, Ἀμερικαναῖς, γραικαῖς, ἀγγλίδες, ρώσσαις !

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 446)

Ὁ Λυκογιάννης, ἐδραῖως ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν ποδῶν του, τὰ νῶτα στηρίζων ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ μὲ τεταμένους τοὺς βραχίονας, ἀνέμενε τὴν φοβερὰν τῆς πτώσεως στιγμήν, ἄχρις οὗ ἡ Ἐριέττη ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἡ Ἐριέττη οὐδόλως ἐνόησεν ὅτι ὁ ἀγριάνθρωπος τὴν ἐσφιγγεν ἐπὶ τοῦ εὐρυστέρου στήθους του, καθότι εἶχεν ἀπολέσει τὰς αἰσθήσεις. Ἡ Σωσσάνη καὶ ὁ πατὴρ τῆς, ὅστις προσῆλθε παρ' αὐτῆς, ἔρρηξαν κραυγὴν χαροποιᾶν, ἀλλὰ πάραυτα προσέβλεψαν ἀλλήλους μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας. Τί ἔμελλε νὰ πράξῃ ὁ Λυκογιάννης ; Τῷ ἦτο ἀδύνατον ν' ἀναβῆ ὑψηλότερον, συνάμα δὲ δὲν ἠδύνατο καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ πλέον μετὰ τῆς Ἐριέττης, καθὼ μὴ ἔχων τὰς χεῖρας ἐλευθέρως, τὸν ἐπικίνδυνον δρόμον ἐξ οὗ εἶχεν ἔλθει. Ἡ Σωσσάνη ἠγωνία, πυκναὶ σταγόνες ψυχροῦ ἰδρώτους ἐ-

στιλβον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς, καταρρέουσαι ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, πυρετώδες δὲ ρίγος κατέλαβε τὰ μέλη τοῦ σώματός τῆς.

— Οἱ δυστυχεῖς, οἱ δυστυχεῖς ! ἐφώνησεν στενάζουσα, ἐχάθησαν καὶ οἱ δύο !

Μόλις ἀπήγγειλε τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ Λυκογιάννης μετὰ τῆς Ἐριέττης ἐγένοντο ἄφαντοι. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ ἐξέβαλον νέαν κραυγὴν, κραυγὴν ἐκπλήξεως τὴν φορὰν ταύτην, διότι ὁ Λυκογιάννης εἰσεχώρησεν εἰς πάροδόν τινα, εἶδος τι σύραγγος φυσικῆς, ἧς τὴν ὑπαρξιν προφανῶς ἐγνώριζε. Πέντε λεπτὰ παρῆλθον, πέντε λεπτὰ φοβερὰς ἀγωνίας, μακρὰ ὡς αἱ ὥραι, ὅτε ὁ Λυκογιάννης, κρατῶν πάντοτε τὴν Ἐριέττην εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἀνεφάνη καὶ αὐθις ἐξελθὼν ἐξ ὀπῆς κειμένης ἀκριβῶς ὑποκάτω τοῦ πρώτου ὄροπέδιου. Ὁ ἀγριάνθρωπος ἐξέβαλε κραυγὴν θριάμβου, ἵνα εἰδοποιήσῃ ἀναμφιβόλως τοὺς ἄνωθεν εὐρισκομένους, καὶ κατῆλθεν εἰς τὸ ὄροπέδιον μετὰ τῆς μεγαλειτέρας προφυλάξεως.

— Ἐσώθη ! ἐσώθη !

Αἱ λέξεις αὗται ἐπλήξαν τὰ ὦτα τῆς κυρίας Δεσιμαῖζ, ἧτις ἐπανελάμβανε τὰς αἰσθήσεις τῆς.

— Ἐσώθη, ἐσώθη ! ἐπανελάθε.

— Ναί, ναί.

— Ποῦ εἶναι λοιπόν ;

Ἐκεῖ ὅπου τὰ κύματα ἀφρίζουν στ' ἀκρογιάλι,
ὅπου ὁ κάμπος ἀνοικτός ξαπλώνεται μπροστά τους,
ὅπου κοιμᾶται ἤσυχα ὁ Καραϊτικὸς καὶ ἄλλοι,
ποῦ μιά φορά κυνήγησαν τοὺς Τούρκους τ' ἄλογά τους,
ἐκεῖ ἐστῆσαν φοβερόν ἀγῶνα ἰππικῆς,
καὶ θεὸς νὰ τρέξουν μερικοὶ ἰππῶται τῆς φακῆς!

Δὲν εἶνε Ἕλληνες αὐτοί, οὔτε Ρωμηοὶ δὲν εἶναι·
ἢ γλώσσα τους ἑλληνικὴ μιά λέξι δὲ λαλεῖ·
ἂν δὲν πιστεύης, ἄκουσε πῶς ὀμιλοῦν καὶ κρίνε·
Mōn koloréll!—*Ὁ, μὲν ἀμί, οὐ ἔλα Κοραλί;*
Κ' ἐνῶ γιὰ τὴν φοράδα του ὁ *Koloréll* ρωτάει,
αὐτὸς γιὰ τὴν γυναῖκά του νομίζει. . . κ' ἀπαντάει.

Καὶ ὅμως ἰπποδρόμια τὴν ἑορτὴν βαφτίζουν,
κ' ἑλληνικαῖς ἰσ τὸ Φάληρο σημαῖαις ἀνεβάζουν,
ἐνῶ οἱ ζέντελιμαρ αὐτοὶ πολὺ καλὰ γνωρίζουν
πῶς οἱ σημερινοὶ Ρωμηοὶ ὅλα αὐτὰ τὰ βράζουν,
ὅτι δὲν δίδουν δυὸ λεφτά γιὰ τὰ προγονικά τους,
κ' εἶναι ποῦ γνήσι' ἀπ' αὐτοῦς πολὺ τὰ ἄλογά τους.

—Τὸ ἄλογό σου-Δαγοβέρ!--Πατήρ του;-ὁ Μαχμούτς!
—Καὶ μήτηρ του;-ἡ Σεραφεῖμ!-Πάππος του;-ὁ Φαφούτς!
Ἄν θέτε καὶ τὸν πρόπαππο, κ' ἀκόμη τὴν προμάμμη,
ἀλλὰ θὰ πῆτε ὄλ' αὐτὰ κάνεις τί νὰ τὰ κάμη;
Φθάνει μόνο νὰ μάθετε πῶς εἶναι εὐγενῆς
ράτσα ἀρχαία σύγχρονος μὲ τοὺς ὁμογενεῖς.

Νὰ, βγαίνουνε χρωματιστοὶ ἰππῶται ἀρλεκίνοι,
καὶ μέσ' τὸ κύκλο μπαίνουνε τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος·
κ' ἐνῶ ὁ ἕνας ἀρχινᾷ ἔτσι κ' ἄλλῶς νὰ κρίνη,
εἶπα κ' ἐγὼ νὰ βόισκονταν ἐκεῖ κανένας ὄνος,
καὶ πρὶν νὰ δώση ὁ ἀρχηγὸς τὸ πρόσταγμα προφθᾶση,
φτερά νὰ κάμη ἀετοῦ καὶ νὰ τοὺς ξεπεράση.

— Ἐδῶ κάτω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσα, ἔλατε, ἀγαπητὴ
μοι Κλεμεντίνη, ἔλατε, θὰ τὴν ἐπανεύρωμεν καὶ πάλιν.

Ἡ κυρία Δέ-Σιμαίτζ ἐγερθεῖσα ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κ. Δέ-Βιολαῖν, πάντες δὲ ἔσπευσαν νὰ καταβῶσιν. Ἡ Ἐρριέττη ἦτο πλαγιασμένη ἐπὶ παχέως στρώματος χλόης, ὁ δὲ Λυκογιάννης γονυπετῆς παρ' αὐτῆς, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας, ἀπῆλαυε τῆς θεᾶς αὐτῆς ἐν ἐκστάσει διατελῶν. Ἡ νεάνις ἀνεζωογονήθη μετ' οὐ πολὺ ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν φιλημάτων τῆς μητρός της, μόλις δ' ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ βλέμμα της προσήλωθη ἐπὶ τοῦ ἀκτινοβολοῦντος προσώπου τοῦ σωτήρος της, ὅστις ἔρριψεν εἰς τὰ ὀπίσω τὴν μακρὰν κόμην του.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! ἐπεφώνησεν ἡ νεάνις.

Ὁ ἀγριάνθρωπος, ὅστις ἤσθάνθη εἰσθῶν ἐν αὐτῷ ἀγνωστόν τι ὅμοιον φλέγοντι πυρὶ, ἠγέθη ἀποτόμως ὥσει ὑπὸ ἑλατηρίου κινηθεῖς, ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἐταράχθη.

— Ναι, ἀγαπητὴ μοι, ἔλεγε ἡ κυρία Δέ-Σιμαίτζ, ὁ Λυκογιάννης, αὐτὸ τὸ γενναῖο παλληκάρι, σὲ ἔσωσε!

— Ναι, ναι, ἐνθυμοῦμαι, ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἐρριέττη, τοὺς ὀφθαλμοὺς διαρκῶς προσηλωμένους ἔχουσα ἐπὶ τοῦ σωτήρος της, ἐπὶ τῶν παρεῖων τοῦ ὁποίου ἀνήλθεν αἰφνιδίως τὸ ἐρύθημα. Αἱ λοιπαὶ νεάνιδες ἐξήταζον τὸν ἀγριάνθρωπον μετὰ περιεργείας καὶ μετὰ ζῶηρον ἐνδιαφέροντος. Ἡ κόμησσα τῷ ἀπῆθυσε θερμὰ συγχαρητήρια, εἰς δὲ δὲν ἐ-

Γιὰ δέ τους, τρέχουν, χάνονται καὶ ξεπετοῦν θαρρεῖς, νομίζεις πῶς στὴ γῆ ἀκουμπᾷ ἡ δόλια τους κοιλιὰ, τώρα περνᾷ ὁ καρῆς καὶ τώρα ὁ ψαρῆς, καὶ μέσ' τὴν κοσμομυριγγιὰ μιά δὲν ἀκοῦς μιλιὰ· μὰ τέλος ἕνας μοναχὸς στὸ στήλο φθάνει πρῶτος, καὶ χιλιάδες ξεφωνοῦν οὐρὰ! ὁ. . . ὁ Δὸν Κισῶτος.

Καὶ τρέχουνε, καὶ σταματοῦν, καὶ πάλι ξανατρέχουν κ' ἰδρόνουνε τὰ ἄλογα καὶ οἱ ἰππεῖς ἰδρόνουν. . . Χειρακροτοῦνε οἱ ρωμηοὶ ἀπὸ δουλειὰ δὲν ἔχουν, μὰ πάλι οἱ ἰππῶται μας σὲ λίγο τὸ φουσκόνουν! Κι' ἰδρόνοντας καὶ τρέχοντας, καὶ ἔτσι τύρι-λύρι Ρωμηοὶ μου, ἐτελείωσε κ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι!

Νεφελέτζ.

ΠΩΣ ΑΠΟΣΟΒΕΙΤΑΙ Ἡ ΕΥΛΟΓΙΑ

I

Διατρίβων ἐν Τριπόλει πρὸ δεκατριῶν περίου ἐτῶν ἀπὸ τῆς βαθείας ἄλγους τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

Πρὸς τὸν γραμματεῖα τοῦ βασιλέως κτλ.

Τρίπολις, 10 Σεπτεμβρίου 1871.

Ἄνταῦθα ἡ νόσος εὐλογία ἔλαβε φοβεράν ἐπίτασιν καὶ

φαίνεται ἐντελῶς ἀναίσθητος, καίπερ μὴ ἐννοιῶν ἐντελῶς αὐτά.

— Λυκογιάννη, εἶπεν ὁ κ. Δέ-Βιολαῖν, λαθῶν τὴν χεῖρα αὐτοῦ, πρέπει ν' ἀφήσης πλέον αὐτὴν τὴν ἐλεεινὴν ὑπαρξίν σου εἰς τὰ δάση ἢ σημερινὴ καλὴ πρᾶξις σου ἀξίζει γενναίαν καὶ ἀνταξίαν ἀμοιβῆν. Ὅλοι μας ἐνδιαφερόμεθα περὶ σοῦ, θέλομεν τὸ καλόν σου, τὴν εὐδαιμονίαν σου. . . . Λυκογιάννη, θὰ ἔλθῃς μαζί μας.

Ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ κ. Δέ-Βιολαῖν καὶ τῆς εὐγλώττου ἐκφράσεως τῆς φυσιογνωμίας του, ὁ Λυκογιάννης ἐμάντευσε τὴν ἔνοιαν τῶν λόγων του, ἀπομακρυνθεὶς δὲ κατὰ τι ἀποτόμως, ἔσεισε τὴν κεφαλὴν, ἐθλιψε τὴν καρδίαν του δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, ἀφῆκε βαθὴν στεναγμόν, εἶτα ὤρμησε πηδῶν διὰ μέσου τῶν βράχων καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

— ὦ! μαμά, μαμά, εἶπεν ἡ δεσποινὶς Δέ-Σιμαίτζ μετὰ θλιβεροῦ ὕφους, δὲν θέλει οὔτε καν νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν!

II.

ΕΡΩΣ ΑΓΓΙΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ συνάντησις τοῦ Λυκογιάννη μετὰ τῆς δεσποινίδος Δέ-Σιμαίτζ, τῆς ὁποίας τὴν ζῶην ἔσχε τὸ εὐτύχημα νὰ σώσῃ, ὑπῆρξε μέγα γεγονός ἐν τῷ βίῳ του, μίᾳ ἐσωτερικῇ πρό-